

[Agnete Laustsen]

I denne forbindelse finder jeg det også både interessant og positivt, at kulturministeren nu lægger op til en ændret ledelsesform for teatret, nemlig en bestyrelse med såvel kulturel som erhvervsmæssig indsigt. Modellen kunne jo være Dramatens, som i øvrigt ud over at have en bestyrelse med sågar Sveriges Riksbankschef som formand og medlemmer fra både Volvo og Handelsbanken er organiseret som et aktieselskab med staten som eneaktionær. Jeg tror, der er behov for en tilsvarende bestyrelse, som nok også i højere grad end i dag ville kunne tiltrække den private sponsorstøtte, som jeg ser som noget meget væsentligt, hvis teatret skal være i stand til at skaffe f.eks. udenlandske stjernesolister, gæsteoptræden eller opsætning af særligt krævende forestillinger.

I bemærkningerne til den nugældende teaterlov hedder det bl.a. om driften af teatret: »Der vil blive iværksat en analyse af fordele og ulemper ved, at Det Kongelige Teater omfatter 3 (4) kunstarter samt af det hensigtsmæssige i en eventuel udskillelse af skuespillet fra Det Kongelige Teater.« Jeg forstår, at kulturministeren er positiv over for en sådan udskillelse og vil undersøge konsekvenserne heraf, ikke mindst mulighederne for i denne forbindelse at opføre et nyt skuespilhus.

Vi finder fra konservativ side kulturministerens udspil helt rigtigt. Samspillet af de tre kunstarter har utvivlsomt haft både sin værdi og charme, men de senere års erfaringer og ikke mindst de krav, moderne skuespil stiller til sceneopbygning og fleksibel sceneteknik, tyder på, at vi nu har behov for en adskillelse, hvorved vi også øger produktionsmulighederne. Et nyt skuespilhus, helst med en meget central beliggenhed, vil betyde et velkomment løft til Københavns kulturliv, og jeg noterer mig også med glæde, at ministeren forestiller sig, at en eventuel opførelse skal ske gennem en bred kreds af investorer. Et sådant nyt skuespilhus ville forhåbentlig – men jeg vil da gerne bede ministeren kommentere det – sætte stop for enhver plan om at ombygge Størækassen, dette umulige teaterhus, som tidligere teaterchef Henning Rohde for nylig i en lille bog beskrev som »et levende Jammersminde«.

I teaterloven hedder det om Det Kongelige Teater, at det »er Danmarks Nationalteater. Teatret, hvis virke omfatter hele landet, skal uden ensidighed opføre forestillinger af høj

kvalitet baseret på nye og klassiske værker inden for ballet, opera og skuespil med særlig hensyntagen til danske ophavsmænd«. Vi taler altså om en helt speciel kulturinstitution med dybe historiske rødder; næsten 250 år har Det Kongelige Teater boet på Kongens Nytorv.

Det medfører stor ansvarlighed, hvis vi ønsker at bevare og videreudvikle denne nationalscene, og det ønsker vi fra konservativ side. Det er en national, men også en international forpligtelse, hvor København med sin beliggenhed centralt for hele Norden og Baltikum har enestående muligheder for at lancere os og tiltrække såvel kunstnere som publikum.

Derfor er der også behov for at gengive teatret sin troværdighed, og når det er sket, men heller ikke før, kan vi drøfte omfanget af eventuel yderligere støtte.

Derfor kan vi også udtrykke vor tilslutning til den af hr. Arne Melchior foreslåede dagsorden, men ikke til de af hr. Ole Vig Jensen og hr. Jimmy Stahr foreslåede, som blot betingelsesløst yder teatret 3 x 25 mio. kr.

Mariann Fischer Boel (V):

Lige siden Det Kongelige Teater, som vi kender det i dag, blev indviet under stor jubel og festivitas i 1874, har der været blæst og politiske stridigheder omkring det store hus på Kongens Nytorv. Talrige teaterchefer og kunstneriske ledere har igennem årene kæmpet for at holde teatret på den rette økonomiske og kunstneriske kurs, og mange af dem vil sikkert mene, at ordene over den store scene, »Ei blot til lyst«, var berettiget i mere end én forstand.

Forespørgslen i dag om Det Kongelige Teaters konstruktion og drift har igen sat gang i debatten: Hvad vil politikerne med vores Nationalscene? For vi er jo alle sammen enige om, at vi skal have en nationalscene.

Vi er i Venstre indstillet på, at bevillingerne til teatret for 1991 videreføres for 1992, men vi stiller nogle krav for at tiltræde denne reelle merbevilling på 10 mio. kr.

Det er af altafgørende betydning, at vi nu får taget fat i problemerne omkring overenskomsterne, de overenskomster, som øjensynlig igennem årtier har været blokerende for nytænkning og omstilling, og vi bliver nødt til at bryde med vanetænkning og indgroede normer. Alle stiller i dag krav om fleksibilitet, og vi mener ikke, at de nuværende overenskomster